

Arrest

nr. 213 034 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan verzoekende partij op 9 januari 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2017 met referentnummer 67621.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 29 januari 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en dient op 31 januari 2008 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 11 juli 2008 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 17 313 van 17 oktober 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep van deze beslissing.

Op 21 oktober 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 21 april 2009 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 26 augustus 2010 wordt deze aanvraag ongegrond bevonden.

Op 26 augustus 2010 richt het bestuur een schrijven naar de advocaat die de aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 oktober 2008 heeft ingediend en deelt hem mee dat een beslissing inzake deze aanvraag werd genomen en verzoekster eerstdaags door de gemeente zal worden ontboden voor de mededeling en overhandiging van deze beslissing.

Nadat was vastgesteld dat de beslissing van 26 augustus 2010 nog niet aan verzoekster werd betekend, geeft het bestuur op 14 september 2015 de instructie aan de burgemeester van de stad Gent om de beslissing van 26 augustus 2010 aan verzoekster te betekenen.

Op 12 april 2016 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In deze aanvraag zet verzoekster uiteen dat eind 2015 haar een beslissing ter kennis werd gebracht waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden.

Uit telefonisch contact met de stad Gent op 5 oktober 2016 blijkt dat de stad Gent de beslissing van 26 augustus 2010 nog niet heeft betekend aan verzoekster, maar het attest van immatriculatie wel heeft ingetrokken.

Op 5 oktober 2016 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 april 2016 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.04.2016 werd ingediend en op 20.09.2016 geactualiseerd door :

*A., M. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Kameroen
geboren te B. (...) op (...).1970
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 31.01.2008 in België asiel aan. Op 14.07.2008 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 17.10.2008.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ook diende betrokkene op 21.10.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter. Deze aanvraag werd op 26.08.2010 ongegrond verklaard, doch deze beslissing werd toenertijd niet betekend. De beslissing werd op vraag van de gemeente opnieuw verstuurd op 14.09.2015 en volgens de advocaat van betrokkene eind 2015 aan betrokkene betekend. Het feit dat betrokkene 7 jaar in het bezit was van een attest van immatriculatie op basis van haar asielaanvraag en vervolgens op basis van haar ontvankelijk verklaarde aanvraag conform art. 9ter kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient opgemerkt te worden dat de toenmalige advocaat van betrokkene via een schrijven d.d. 26.08.2010 op de hoogte werd gebracht dat er een beslissing werd genomen inzake haar aanvraag art. 9ter. Er kan dan ook verondersteld worden dat betrokkene door haar toenmalige advocaat op de hoogte werd gebracht van deze informatie. Betrokkene diende zelf contact op te nemen met de gemeente wanneer bleek dat zij niet werd opgeroepen om deze beslissing te komen betekenen. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielprocedure nog hangende is en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Betrokkene wist dat haar verblijf precair was. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkene beroept zich, ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verder beweert betrokkene dat zij in Kameroen niets of niemand meer heeft maar zij geeft in onderhavige aanvraag wel toe dat haar kinderen er nog verblijven. Ook verklaarde zij bij haar asielaanvraag dat haar moeder en broer eveneens nog in Kameroen verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar familie momenteel niet langer in Kameroen verblijven, noch legt zij bewijzen voor dat zij niet voor een (korte) tijd bij haar familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan de bewering dat zij in Kameroen niets of niemand meer heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds januari 2008 in België, heeft Nederlandse taallessen, een cursus socio-culturele integratie, een cursus cultuur, een cursus informatica en een cursus open wiskunde gevolgd, behaalde een attest van inburgering en is werkwilleg) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)

Op 5 oktober 2016 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

(...)

bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: A., M. (...)

geboortedatum: (...).1970

geboorteplaats: B. (...)

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

Op 13 juni 2017 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 augustus 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 200 809 van 8 maart 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 1 augustus 2017 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 200 810 van 8 maart 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 22 mei 2018 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 19 september 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel : schending van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel.

Manifeste beoordelingsfout

1.1

Dat evenwel verweerder nalaat verzoeksters aanvraag te toetsen aan de door verzoekster ingeroepen criterium 1.2 van de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Dat de Raad van State op 9 december 2009 de regularisatie instructie van 19 juli 2009 vernietigde.

Dat de toen bevoegde staatssecretaris M. Wathelet op 11/12/2009 publiekelijk heeft medegedeeld dat de criteria van de instructie met name 1.1, 1.2 en 2.1 t.e.m. 2.7 permanent blijven gelden en zullen toegepast worden. Deze uitspraak werd bevestigd door verweerder.

Dat de Raad van State in zijn arrest dd. 5.10.2011 enkel heeft geoordeeld dat verweerder dient rekening te houden met alle neergelegde stukken en zich niet enkel mag beperken tot het nagaan of voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarden opgenomen in de vernietigde instructie.

Zowel Kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken lieten weten aan Kruispunt M-I dat de criteria van de “Instructie” nog steeds gelden “voor wie eraan voldoet” (cf. Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, dd. 26.01.2012)¹ :

*“2. Negatieve regularisatiebeslissingen anders gemotiveerd, maar positieve criteria blijven gelden
Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.*

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

° Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen:

dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

° Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Het Kruispunt M-I volgt de regularisatiepraktijk van nabij op. Vragen of meldingen over individuele dossiers kunnen terecht bij onze juridische helpdesk.

>>Meer info: laatste nieuws uit opvolgingscomité regularisatie (21/12/2011)

Bericht van Kruispunt Migratie-Integratie vzw”

1.2

Dat derhalve, gelet op voorgaande, verweerder gehouden is en blijft verzoeksters aanvraag dd. 12 april 2016 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” op een afdoende en een zorgvuldige manier te toetsen aan het door verzoekster ingeroepen criterium 1.2 van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat immers verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing dd. 5.10.2016 verzoeksters aanvraag dd. 12 april 2016 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” heeft getoest aan het door verzoekster ingeroepen criterium 1.2 van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 (“onredelijke lange asielprocedure van 5 jaar waarbij de procedure voor de Raad van State en/of regularisatieprocedure wordt meegerekend”).

Dat verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van verweerder aan zijn eigen uitspraken/mededelingen.

Het vertrouwensbeginsel pleit immers ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming genieft.

1.3

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 5.10.2016 derhalve schending inhoudt van het art. 9bis Vw., van de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

1.4

Dat de bestreden beslissing een schending vormt van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Immers thans stelt verweerder dat de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” vernietigd werd door de Raad van State en

bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zouden zijn. De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoekster zich beroepen heeft op de instructie doch laat na hierop in te gaan en laat na te motiveren of verzoekster al dan niet onder deze instructie valt terwijl verweerder wel laten weten heeft dat hij in de praktijk wel nog de criteria van de instructie zou blijven toepassen en dit een bepaald vertrouwen gewekt heeft bij verzoekster als hij onder de voorwaarden valt hij er op zou mogen vertrouwen geregulariseerd te worden.

Verzoekster meende te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan en op de toepassing van het gelijkheidsbeginsel.

Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde regularistieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de "Instructie" en andere regularistieaanvragers niet hoewel de "Instructie" na de vernietiging ervan door de Raad van State dd. 9.12.2009 wel erna steeds nog door verweerder werd toegepast in de praktijk."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Met betrekking tot het middel:

Middelen met betrekking tot de beslissing tot onontvankelijkverklaring van de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Verzoekende partij beroept zich meerdere malen op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel*
- het rechtszekerheidsbeginsel.*

Verzoekende partij houdt voor dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden door de bestreden beslissing, doordat geen toepassing werd gemaakt van de instructie dd. 19.07.2009.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De redenering van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden.

Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

[...]"

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur:

begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)."

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

“Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen; dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen;”

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.:

“De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen.”

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

“Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

De Raad van State oordeelde dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

“Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.”

Het kan volgens de Raad van State niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de Staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Derhalve heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangewend.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende overwogen :

...

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 31.01.2008 in België asiel aan. Op 14.07.2008 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 17.10.2008.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ook diende betrokkene op 21.10.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter. Deze aanvraag werd op 26.08.2010 ongegrond verklaard, doch deze beslissing werd toenertijd niet betekend. De beslissing werd op vraag van de gemeente opnieuw verstuurd op 14.09.2015 en volgens de advocaat van betrokkene eind 2015 aan betrokkene betekend. Het feit dat betrokkene 7 jaar in het bezit was van een attest van immatriculatie op basis van haar asielaanvraag en vervolgens op basis van haar ontvankelijk verklaarde aanvraag conform art. 9ter kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient opgemerkt te worden dat de toenmalige advocaat van betrokkene via een schrijven d.d. 26.08.2010 op de hoogte werd gebracht dat er een beslissing werd genomen inzake haar aanvraag art. 9ter. Er kan dan ook verondersteld worden dat betrokkene door haar toenmalige advocaat op de hoogte werd gebracht van deze informatie. Betrokkene diende zelf contact op te nemen met de gemeente wanneer bleek dat zij niet werd opgeroepen om deze beslissing te komen betekenen. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielprocedure nog hangende is en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Betrokkene wist dat haar verblijf precair was. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkene beroept zich, ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verder beweert betrokkene dat zij in Kameroen niets of niemand meer heeft maar zij geeft in onderhavige aanvraag wel toe dat haar kinderen er nog verblijven. Ook verklaarde zij bij haar asielaanvraag dat haar moeder en broer eveneens nog in Kameroen verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar familie momenteel niet langer in Kameroen verblijven, noch legt zij bewijzen voor dat zij niet voor een (korte) tijd bij haar familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan de bewering dat zij in Kameroen niets of niemand meer heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds januari 2008 in België, heeft Nederlandse taallessen, een cursus socio-culturele integratie, een cursus cultuur, een cursus informatica en een cursus open wiskunde gevolgd, behaalde een attest van inburgering en is werkwilleg) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekende partij gaat er met haar kritiek bijgevolg aan voorbij dat wel degelijk rekening werd gehouden met de aangehaalde elementen van integratie in de bestreden beslissing. Zij laat echter na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan

zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, omdat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de elementen van integratie niet in overweging werden genomen als zijnde buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partij voert aan dat in de bestreden beslissing niet zou zijn gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat de verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk wordt gemotiveerd nopens voormelde elementen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, inzonderheid omdat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig was toegestaan en zij bij een negatieve beslissing nopens haar asielaanvraag het grondgebied diende te verlaten.

De motivering van de bestreden beslissing is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig.

Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische

en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen.

3.1.3.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris *c.q.* de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.3.4. In haar aanvraag van 12 april 2016 heeft verzoekster het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- haar verblijf in België sedert januari 2008. Verzoekster licht toe dat zij op 31 januari 2008 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en bij beslissing van 11 juli 2008 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigerde, hetgeen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde bij arrest van 17 oktober 2008. Verzoekster verduidelijkt dat zij op 21 oktober 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze aanvraag werd op 21 april 2009 onvankelijk verklaard en zij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Dit attest werd gedurende 7 jaar verlengd en pas eind 2015 werd haar een beslissing ter kennis gebracht waaruit bleek dat haar machtigingsaanvraag ongegrond werd bevonden. Verzoekster stipt aan dat zij binnen een dermate lange termijn waarbinnen zij legaal op het grondgebied verbleef, volledig geïntegreerd is in de samenleving en haar socio-economische belangen zich in België bevinden. In Kameroen rest haar niets of niemand meer, tenzij haar kinderen;
- haar doorgedreven integratie, een terugkeer zou het in België opgebouwde verloren doen gaan;
- de instructie van 19 juli 2009 over de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat bepaalde specifieke humanitaire situaties de toekenning van een machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen en de overheid zich ertoe heeft gebonden om voornoemde instructie te blijven toepassen. In het bijzonder verwijst verzoekster naar de situatie voorzien in voornoemde instructie wanneer er sprake is van een onredelijk lange asielpcedure van vijf jaar waarbij de procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielpcedure wordt meegerekend. Verzoekster verwijst naar haar asielpcedure en haar machtigingsaanvraag en wijst erop dat zij 7 en een half jaar in het bezit was van een attest van immatriculatie.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.5. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij heeft nagelaten om haar aanvraag te toetsen aan het door haar ingeroepen criterium 1.2. van de *“Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”*. Verzoekster erkent evenwel dat de Raad van State op 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Verzoekster wijst er echter op dat de toenmalig bevoegde staatssecretaris publiekelijk heeft medegedeeld dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 met name de punten 1.1, 1.2 en 2.1 tot en met 2.7 permanent blijven gelden en zullen worden toegepast. Dit werd door de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd. Verzoekster verwijst in dit verband naar een bericht van “Kruispunt Migratie-Integratie vzw”. Verzoekster werpt dan ook op dat de verwerende partij ertoe gehouden was om haar aanvraag te toetsen aan het door haar ingeroepen criterium 1.2. van de instructie van 19 juli 2009.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, is de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009), waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de wet en de rechterlijke beslissingen primieren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State

trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het gegeven dat in het verleden – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – beslissingen zouden zijn genomen waarbij toepassing werd gemaakt van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet impliceert niet dat het thans in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is en rechtvaardigt de vernietiging ervan dus niet.

Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van verzoekster inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoekster niet vrijstellen van deze voorwaarde. Het weze herhaald dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij "*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*" en "*door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*". Het weze herhaald dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

In casu is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing ingegaan op de verschillende door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden en heeft hij op gemotiveerde wijze geduid waarom hij geen dergelijke buitengewone omstandigheden aanvaardt. Er kan worden aangenomen dat de verschillende ingeroepen buitengewone omstandigheden op hun eigen waarde zijn beoordeeld. Aldus blijkt niet dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid ten onrechte zou hebben ingeperkt.

Verzoekster werpt nog op dat er geen enkele redelijke verantwoording is waarom bepaalde regularisatieaanvragers wel een positieve beslissing krijgen op basis van de instructie en andere vreemdelingen niet hoewel de instructie ook na de vernietiging ervan door de Raad van State door de verwerende partij nog steeds werd toegepast. Verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk werd verklaard zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond was voldaan, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft verder in zijn beslissing op duidelijke wijze gemotiveerd dat hij geen toepassing kan maken van de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009, gelet op de nietigverklaring van deze instructie door de Raad van State, en er blijkt niet dat enige verdere motivering hieromtrent zich opdrong.

3.1.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

3.1.3.7. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2. Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Kennelijke appreciatiefout

2.1

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de elementen van integratie, verzoeksters verblijf sedert januari 2008 in België, verzoeksters gevolgd Nederlandse taallessen, cursus socio-culturele integratie, cursus cultuur, cursus informatica en cursus open wiskunde, verzoeksters behaalde attest van inburgering en haar werkbereidheid, ...behoren tot de gegrondheidsfase en niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Overwegende dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen betreffende de integratie ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag en dat deze enkel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag conform het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003³ de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekster de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, gelet op haar langdurig legaal verblijf in België, haar voorbeeldige integratie en gelet op haar tewerkstellingsmogelijkheden in België.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004⁴ de Raad van State ook heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïllustreerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geïllustreerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad

Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004);

2.2

Dat de bestreden beslissing evenmin voor verzoekster heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

2.3

Dat verzoekster reeds langdurig ononderbroken in België legaal verblijft, dat zij alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, dat verzoekster in het bezit is van verschillende gevolgde opleidingen en dat zij werkwilg is, dat zij beschikt over een blanco-strafverleden.

Dat verzoekster haar volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met een langdurig legaal verblijf in België, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekster dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op haar verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving en haar langdurig legaal verblijf in België, er niet aan verzoekster kan worden verweten dat zij haar aanvraag heeft ingediend in België.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met het artikel 9bis Vw., met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.4

Dat aan verzoekster, na jaren legaal verblijf in België, door verweerder een onontvankelijkheidsbeslissing wordt betekend, waardoor het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd⁶.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster sinds 2008 in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat haar aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt, dat verzoekster goed aanvaard is en uiterst werkwilg is, kortom dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekster werden aangehaald om haar verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat deze elementen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 Vw.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3.1. Waar verzoekster opnieuw de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, kan in eerste instantie worden verwezen naar hetgeen hoger, onder punt 3.1.3.1. werd uiteengezet.

3.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen.

Inzake het onderscheid tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag wordt verwezen naar punt 3.1.3.3. van dit arrest.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag van 12 april 2016 heeft verzoekster inzake de buitengewone omstandigheden vermeld wat opgesomd wordt onder punt 3.1.3.4. dan dit arrest.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.2.3.3. Verzoekster werpt op dat de eerste bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen van integratie *ipso facto* moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de aanvraag en deze enkel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde van de aanvraag. In dat verband verwijst verzoekster naar de rechtspraak van de Raad van State die al heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de ontvankelijkheid van de aanvraag. In het bijzonder verwijst verzoekster naar de arresten met nummers 118.953 en 135.090 van respectievelijk 30 april 2003 en 21 september 2004 van de Raad van State. Verzoekster laat dan ook gelden dat de eerste bestreden beslissing niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening kunnen worden gebracht gelet op het feit dat zij de absolute noodzaak voelde om in België te blijven gelet op haar langdurig legaal verblijf in België, haar voorbeeldige integratie en haar tewerkstellingsmogelijkheden in België.

In de eerste bestreden beslissing wordt over de integratie van verzoekster het volgende uiteengezet:

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds januari 2008 in België, heeft Nederlandse taallessen, een cursus socio-culturele integratie, een cursus cultuur, een cursus informatica en een cursus open wiskunde gevolgd, behaalde een attest van inburgering en is werkwilleg) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, vindt de voormelde stelling van de verwerende partij wel degelijk steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt niet dat verzoekster dienstig kan verwijzen naar oudere rechtspraak van de Raad van State, te meer nu zij niet aantoonde dat de omstandigheden zoals deze zich voordeden in de door haar aangehaalde zaken gelijkaardig zijn aan deze in de voorliggende zaak.

Verzoekster stipt aan dat zij al langdurig ononderbroken legaal in België verblijft, dat zij alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, dat zij in het bezit is

van verschillende gevolgdde opleidingen, dat zij werkwilgig is en dat zij beschikt over een blanco strafverleden. Verzoekster laat gelden dat zij haar volledig bestaan terug in België heeft opgebouwd en dat niet op ernstige wijze kan worden beweerdd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving in combinatie met een langdurig legaal verblijf in België geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor haar om terug te keren naar haar land van herkomst zelfs al zou dit tijdelijk zijn. Verzoekster merkt nog op dat er geen enkele garantie kan worden gegeven dat een terugkeer slechts tijdelijk zou zijn omdat de verwerende partij geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten grond effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer zij een aanvraag in haar land van herkomst zou indienen. Verzoekster stipt aan dat gelet op haar verknochtheid en haar "geworteld zijn" in de Belgische samenleving en haar langdurig legaal verblijf in België haar niet kan worden verweten dat zij haar aanvraag in België heeft ingediend.

Over de lange duur van het verblijf van verzoekster in België wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

"Betrokkene vroeg op 31.01.2008 in België asiel aan. Op 14.07.2008 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 17.10.2008.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ook diende betrokkene op 21.10.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter. Deze aanvraag werd op 26.08.2010 ongegrond verklaard, doch deze beslissing werd toenertijd niet betekend. De beslissing werd op vraag van de gemeente opnieuw verstuurd op 14.09.2015 en volgens de advocaat van betrokkene eind 2015 aan betrokkene betekend. Het feit dat betrokkene 7 jaar in het bezit was van een attest van immatriculatie op basis van haar asielaanvraag en vervolgens op basis van haar ontvankelijk verklaarde aanvraag conform art. 9ter kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient opgemerkt te worden dat de toenmalige advocaat van betrokkene via een schrijven d.d. 26.08.2010 op de hoogte werd gebracht dat er een beslissing werd genomen inzake haar aanvraag art. 9ter. Er kan dan ook verondersteld worden dat betrokkene door haar toenmalige advocaat op de hoogte werd gebracht van deze informatie. Betrokkene diende zelf contact op te nemen met de gemeente wanneer bleek dat zij niet werd opgeroepen om deze beslissing te komen betekenen. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielprocedure nog hangende is en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Betrokkene wist dat haar verblijf precair was. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf."

En

"De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds januari 2008 in België, heeft Nederlandse taallessen, een cursus socio-culturele integratie, een cursus cultuur, een cursus informatica en een cursus open wiskunde gevolgd, behaalde een attest van inburgering en is werkwilgig) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegroundheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Verzoekster gaat niet op concrete wijze in op volgende motieven van de eerste bestreden beslissing:

"Het feit dat betrokkene 7 jaar in het bezit was van een attest van immatriculatie op basis van haar asielaanvraag en vervolgens op basis van haar ontvankelijk verklaarde aanvraag conform art. 9ter kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient opgemerkt te worden dat de toenmalige advocaat van betrokkene via een schrijven d.d. 26.08.2010 op de hoogte werd gebracht dat er een beslissing werd genomen inzake haar aanvraag art. 9ter. Er kan dan ook verondersteld worden dat betrokkene door haar toenmalige advocaat op de hoogte werd gebracht van deze informatie. Betrokkene diende zelf contact op te nemen met de gemeente wanneer bleek dat zij niet werd opgeroepen om deze beslissing te komen betekenen. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene

diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielprocedure nog hangende is en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Betrokkene wist dat haar verblijf precair was. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf." Deze motieven van de eerste bestreden beslissing blijven dan ook overeind.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde, is niet kennelijk onredelijk, nu verzoekster met haar betoog niet in concreto aantoonde dat de elementen van integratie het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en zo een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken.

Voor het overige kan worden verwezen naar hetgeen hoger, over de integratie werd uiteengezet.

Verzoekster betoogt nog het volgende: *"Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekster dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst."*

Dit betoog doet geen afbreuk aan het gegeven dat het onderzoek van de buitengewone omstandigheden er enkel toe strekt na te gaan of verzoekster elementen aanbrengt die aannemelijk maken dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Hierbij dient niet reeds vooruit te worden gelopen op de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, zodat het evident is dat de verwerende partij geen garantie kan geven aan verzoekster dat haar aanvraag ook gegrond zal worden verklaard en zij zal kunnen terugkeren naar België. Indien een eventueel te volgen ongegrondheidsbeslissing tot gevolg heeft dat verzoekster dan definitief wordt gescheiden van België, kan zij op dat ogenblik nog steeds in rechte opkomen tegen deze beslissing. Dit betoog is niet van aard om aan te tonen dat de verwerende partij een ingeroepen buitengewone omstandigheid incorrect of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. De Raad benadrukt bovendien dat indien de aanvraag in België wel op ontvankelijk wijze is ingediend, er evenmin een verplichting geldt om de verblijfsmachtiging ten gronde toe te staan.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een kennelijke appreciatiefout aangetoond.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster laat gelden dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Verzoekster voert aan dat dit in dit geval niet gebeurd is, nu de elementen welke door haar werden aangehaald om haar verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotiepe opmerking dat deze elementen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Er kan worden verwezen naar hetgeen hierover werd uiteengezet onder punt 3.2.3.3.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs

afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn, nu zij sinds 2008 in België verblijft, er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat haar aanwezigheid enige overlast heeft veroorzaakt en zij goed aanvaard is, uiterst werkwilleg is, kortom dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.2.3.6. Het tweede middel is ongegrond.

3.2.3.7. Er worden geen afzonderlijke middelen aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET